

[Hoff.]

samme slaas fast, at der vil være Mennesker, der ogsaa har forbrudt sig mod dette Fællesskab, og som dog ikke kan drages til Ansvar efter denne Lov. Dette kan ikke være anderledes, al Lovgivning er Menneskeværk og behæftet med menneskelige Svagheder, og selv en saa fortræffelig Lov som den foreliggende kan ikke være fuldkommen. Aarsagen til, at der er nogle, som ikke kan rammes, er, at der altid blandt disse Krigsforbrydere er Mennesker, som er saa kloge, at det virkelig er lykkedes dem at dække sig helt, og disse Mennesker vil især være at finde blandt dem, der er naaet længst i Samfundet. Det kan ikke nytte at nægte, at de, der naar længst i Samfundet, gennemgaaende er dem, der er udrustet med flere Evner end andre, og flere af de Egenskaber, som i Menneskedyrkelsens og Maskinernes Tidsalder har vist sig værdifulde, naar det gælder om at naa langt i Magt, er ikke just dem, man med en etisk Maalestok vil kalde de bedste.

Netop derfor maa det ikke undre, at der findes Folk i Toppen, der har svigtet, og det er nogle af disse, som det bliver vanskeligst, for ikke at sige umuligt, at ramme ad Lovgivningens Vej. Det betyder ikke, at disse Mennesker skal gaa Ram forbi, men det betyder, at der kun er een Maade, de kan rammes paa, med de Midler, der staaar til et frit Folks lovlige Disposition: de maa fryses ud, og de maa stemmes ud af alle de Tillidshverv, som de havde, og som de viste sig uværdige til. Det danske Folk maa ikke lade sig hidse op over, at der findes Mennesker, der i Folkets Øjne er mærket som Krigsforbrydere, men som ikke kan rammes af denne Lov, og dette Forhold maa ikke give Anledning til Mistillid til Myndighederne og til Lovgivningsmagten herhjemme. Selv med den allerbedste Evne og Vilje til at lade den strengeste Retfærdighed ske Fyldest over for alle Krigsforbrydere — og denne Evne og Vilje har Regeringen og Rigsdagen uden Tvivl —, vil det være muligt for nogle af de snedigste at have dækket sig, og dem maa det saa være Folkets Sag at skaffe fjernet fra alle Tillidshverv og at vise dem, at deres Klogskab maaske nok kunde skaffe dem fri fra Fængselet, men i hvert Fald ikke kunde skaffe dem en Plads i det danske Folk.

Med disse Bemærkninger vil jeg anbefale de foreliggende Lovforslag paa det bedste, baade Straffelovsforslaget og ogsaa Forslaget til Ændringer i Retsplejeloven, hvilket sidste Forslag blot indeholder de

rimelige og nødvendige Ændringer, som er en Følge af det nye Straffelovsforslag.

Oluf Pedersen: Inden jeg gaar ind paa selve Lovforslaget, vil jeg gerne motivere, hvorfor jeg ser noget anderledes paa nogle af Bestemmelserne i dette Lovforslag end Regeringen. Det skyldes ikke et andet Syn paa selve de Forbrydere, der rammes af den nye Straffelov — jeg ønsker for saa vidt heller ikke en mildere Behandling af disse Mennesker, selv om jeg rent principielt er Modstander af Dødsstraffen —, men jeg har maaske et mere aabent Blik for Baggrunden for Lovforslaget.

Det var ikke uden Grund, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skrev sin Bog om Pesten over Europa. Hitler var en fanatisk Taler, hans udvalgte Folk var ikke ringere, Goebbels var jo i Stand til at lave sort til hvidt helt til det allersidste. Herhjemme maatte vi nøjes med Frits Clausen, der til vor Lykke var middelmaadig — jeg turde aldrig kritisere ham, af Frygt for, at Tyskerne skulde reagere og tage en anden Fører i Stedet for. Men trods denne Evneløshed blev der alligevel en Del Nazister, og der var det besynderlige ved det, at næsten alle Beundrere af Nazismen blev Landsforrædere.

Vi har dog enkelte Undtagelser. Hvis man skal tro, hvad der stod i „Frederiksborg Amts Avis“ saa sent som ved Ud nævnelser af det nye Ministerium, var der en af de nye Ministre, om hvem det kunde siges, at han først var ivrig Tilhænger af Hitler-Tyskland. Man kan altsaa starte som ivrig Tilhænger af Hitler-Tyskland og derefter blive Minister, naar Hitler-Tyskland er faldet, og det kan man gøre til Trods for, at den samme Minister saa sent som i 1941 ... (*Kristen Amby:* Hvorfor ikke komme med Navnet?) ... Det kommer! ... Saa sent som i 1941, i en Pjece „Politik“, som er udgivet af „Det tredie Standpunkt“, skrev Minister Arne Sørensen:

„Der tales saa meget om at bevare Demokratierne. Det allermeste af den Tale er forbandet Hykleri“ — det er altsaa ikke mit Udtryk, det er et Citat — „Demokratierne er gaaet til.“

Altsaa, en Mand, som i 1941 havde det Standpunkt, at Demokratierne var gaaet til, han oplevede, at paa det Tidspunkt, Demokratierne sejrede, røg han op og blev Minister. Noget mere meningsløst kan der dog vel ikke ske!

Jeg kan ikke fragaa, at de Folk, som